

Si jo fora Paco...

El 'cas Gürtel' ha posat Camps contra les cordes. Ha de dimitir el càrrec de president? Ha d'avançar les eleccions? Ha d'optar a un tercer mandat? En parlem amb vuit politòlegs valencians, quatre de més experts i quatre de joves. Què farien, ells?

Ni ell no vol estar en la seua pell, i va deixar-ho clar al recent debat de política general: "Somnie el dia en què pugua dir: 'Sóc ex-president de la Generalitat Valenciana'. Serà tan bonic... Què pots dir, de més bonic?"

Aquest setmanari ha fet una teràpia de grup amb vuit politòlegs valencians per tal que, entre tots, recomanen al cap del Consell una eixida de l'atzucac que el

martiritza. Què farien ells, si es trobaren en la situació de Camps? El cas dels vestits, pel qual se l'acusa de suborn passiu, s'ha sobresegut momentàniament –però podria reobrir-se al Tribunal Suprem–; hi ha una querella presentada pels socialistes davant el TSJCV que –d'acord amb l'informe policíac de la brigada contra la neteja de capital– insta a investigar un possible finançament il·legal del PP, i,

per si fora poca cosa, encara resten sota secret de sumari dues terceres parts del *cas Gürtel*. La defenestració política de Ricardo Costa, que era el seu lloctinent a les Corts i al partit, encara el deixa més desprotegit. Què ha de fer Camps, davant l'allau de males notícies que acumula?

Manuel Martínez Sospedra assegura que el problema és d'arrel: "Jo hauria comparegut davant la premsa al febrer, només de tenir constància de la implicació al *cas Gürtel*, i hauria demanat perdó per haver confiat en segons quines persones, o bé hauria dimitit al moment de la inculpació [14 de maig]... Com que no va fer ni l'una cosa ni l'altra, com que encara no ha explicat raonablement els contractes constants amb la trama i com que no ha presentat les factures dels vestits, la cosa està *in articulo mortis*."

Quines eixides hi ha, doncs? Sospedra ens remet a l'italià i n'aporta dues: "*L'ordine del giorno è: durare*, que molt probablement és l'estratègia principal de Camps i que vol dir confiar que no hi haurà noves proves de càrrec que l'afecten i que es confirme l'ordre de sobreseïment del TSJ, cosa que li permetria de sobreviure fins a la fi de la legislatura, ni que fora molt debilitat, i després ja veuríem què passa"; i una segona via, "*un bel morir tutta una vita onora*, que significaria dimitir i deixar pas a un president interí, un temps en què podria negociar la seua successió i garantir-se una honorable postdimitició".

Aquesta segona opció es desdobra, en boca de Sospedra: "Podria ser un president interí que es limitara a esgotar la legislatura, cosa que reduiria els candidats a Gerardo Camps i Rita Barberà, solucions problemàtiques perquè no interesses als presidents provincials, per bé que nomenar Rita permetria de resoldre, alhora, la renovació a la Casa Gran. Si Camps pretén controlar la seua successió, aquesta ha de ser la primera preferència... Perquè, altrament, podrien dissoldre's les Corts i, mitjançant unes eleccions, nomenar un president de nou encuny, que és l'opció que més agradaria a Gènova, si és que Gènova vol fer net. El relleu no seria tutelat per Camps, i ben bé podria ser Esteban González Pons, retornat de l'exili madrileny. A Gènova no agrada, en tot cas, d'establir més comitès autonòmics independents, i dubten de la participació que hi hauria. A més, qui ha de decidir si dissol o no les Corts

és el Consell...” Tot amb tot, Sospedra recorda que “el gran argument en favor de l’avançament electoral és el del riu Jordà, és a dir, que les aigües del vot popular netegen tots els pecats, i de fet aquesta és l’eixida que interessa menys a l’oposició, encara que també és una estratègia arriscada per al PP: hi ha una part important del sumari sota secret i el Suprem podria atendre el recurs contra l’acte del TSJ, cosa ben poc reconfortant enmig d’una campanya electoral”.

Vicent Franch cita la consellera portaveu del govern valencià, Paula Sánchez de León, que el 18 d’octubre deia que “el cas Gürtel no existeix” al País Valencià, en el sentit que ara com ara no hi ha cap imputat. “El president no pensa dimitir ni avançar les eleccions”, diu Franch. “Malgrat tot, els darrers esdeveniments em fan pensar que la crisi s’ha tancat en fals: el cessament de Costa, per exemple, ha estat una turpitud que volia deslliurar el president de tota responsabilitat, però no sembla que fora Costa, qui era al centre de l’adjudicació de determinats contractes. La relació de Costa amb la trama no era ni tan cordial ni tan estreta.”

En aquest punt, Franch es fa ressò de rumors que corren per Madrid i que apunten “moviments al si del grup parlamentari del PP al Congrés per tal de desposseir Mariano Rajoy, igual com potser passa ací, on els zaplanistes, Carlos Fabra i més sectors descontents pot ser que promoguen la substitució de Camps per Rita Barberà... El problema és que el president no se sent culpable i no pensa dimitir. I si avançara les eleccions per tal de legitimar-se, entraria en contradicció amb Gènova, per bé que probablement augmentaria la distància que el separa del PSPV-PSOE”.

Franch lamenta que “la política valenciana es decideix a l’àmbit estatal, a les seus de PP i de PSOE”, i és ben crític amb la tàctica dels socialistes: “Presentant la querrela criminal demostren pensar que la via per a guanyar els comicis és allargar l’angoixa del president, una errada absoluta... Fer política a la porta dels jutjats és una bestiesa. El PSPV ha canviat un secretari general amb peus de fang per un altre que no té cap credibilitat i que així no fa sinó suïcidar-se.”

Comptat i debatut, Franch troba que Camps “ha de mantenir-se ferm i esgotar la legislatura, si realment pensa que no hi haurà cap més element que l’afecte.

RAFA GIL

Manuel Martínez Sospedra

EL TEMPS

Vicent Franch

“Un bel morir tutta una vita onora’... Ha de deixar pas a un president interí”

No conec cap president que haja dimitit per tal de defensar-se més bé. La immunitat parlamentària existeix justament per a això, per a evitar un procés judicial injust. Ara bé, si el president sap que hi ha més motius que l’incriminen, si va participar activament en l’adjudicació

“Si sap que hi ha més motius que l’incriminen, ha de dimitir prompte”

de contractes, hauria de dimitir com més prompte millor i escollir un president que esgoti la legislatura, tant si es presenta a les eleccions com si no. Altrament, el PP corre el perill de dividir-se internament, i això no es perdona a les urnes”. A Franch, però, li “costa de creure que

PRATS I CAMPS

Anselm Bodoque

RAFA GIL

Joan Hernández

“La continuïtat sotmet Camps a una pressió brutal, i afecta Rajoy”

“Si continua, sorgiran veus crítiques dins el PP valencià”

EL TEMPS

Jordi Muñoz

EL TEMPS

EL TEMPS

Vicent Martínez

Gerard Fullana

EL TEMPS

el president hi tinguera part activa; una altra cosa és que se li haja esmunyit el dimoni sota el llit. Aquest home no té perfil del culpable, més aviat sembla una víctima. Sembla una persona honesta, amb conviccions i amb un estil personal de fer política. Si l'hagueren enxampat *in fraganti*, faria cara de cínic, i en canvi fa cara de màrtir." Franch opina que "les

d'autoritat, a Rajoy cada volta el desgasta més aquesta crisi, perquè dóna suport a un Camps que ha mentit i que s'ha contradit, un fet que compromet molt el resultat del PP en unes generals, tot i tenir-les ben a favor ara. Suppose que Gènova ja li busca substitut". A parer seu, el PP "no hauria de repetir l'errada que cometé a les Illes el 1995", quan Cristòfol Soler

articulada al voltant d'Alfonso Rus a València... Fins i tot el campsisme ha perdut força a Alacant."

Tot i això, Anselm Bodoque hi troba impediments: "A diferència de la legislatura passada, en aquesta Camps sí que controla el grup parlamentari i podria encabotar-se a continuar al càrrec, decisió que pot portar-li problemes seriosos amb vista als comicis del 2011. Una solució d'autoritat de Rajoy, de fet, seria fer Rita presidenta i convocar eleccions per a la primavera amb ella de candidata. Aquesta seria la decisió que provocaria menys desgast al seu partit, però em resulta força improbable." "El problema de Camps –continua Bodoque– és que, caigut Costa, al president no li queda cap tallafoc; i el problema de Rajoy és el suport explícit que sempre ha donat a Camps, a més de la seua tradicional incapacitat per a gestionar els temps. Mai no presidirà el govern espanyol i potser ni repetirà com a candidat."

Joan Hernández fa una matisació important, abans d'entrar a valorar quin és el millor camí que pot prendre Camps. En efecte, "primer de tot cal entendre la psicologia del criminal, perquè no ens trobem davant una persona que de manera espontània comet un delictes, sinó d'algú que, en connivència amb uns altres, ordeix una xarxa que efectua activitats irregulars fent servir com a pantalla el seu domini gairebé absolut de les institucions públiques; qui desenvolupa aquesta mena d'activitats, quan és descobert, sempre actua a la defensiva: 'Per uns vestits... Els he pagats, no he fet res d'il·legal.' No admetrà cap culpa perquè van idear la trama convençuts que no els enxamparien. Són tan allunyats de la realitat que no poden entendre que això li sembla malament a qualsevol que no siga socialista". A continuació, Hernández avisa que "tant la dimissió com la continuïtat presenten problemes a Camps: si se'n va, cap càrrec dels que ocupe mai no serà tan important, i si continua, el temps corre contra ell, perquè no gaudeix de la confiança de l'equip directiu a Madrid i a poc a poc sorgiran veus crítiques al si del PP valencià, gent que en qüestione el lideratge, amb l'afegit que ja no pot ampliar el seu cabal de vots". De moment, "Camps ha resolt l'enfrontament amb Rajoy de la pitjor manera possible: plantant-li cara i essent incapaç de trobar una solució que no perjudicara ningú".

Pepa Ferrer: "Si Camps mou fitxa, farà l'efecte que vol amagar alguna cosa"

tres setmanes vinents, segons com actuen la fiscalia de l'estat i els diaris de Madrid, veurem clar com acabarà tot".

D'una altra banda, Anselm Bodoque creu que "la continuïtat sotmet Camps a una pressió brutal, i si avança les eleccions per presentar-se novament, tampoc no solucionaria res, l'endemà podria trobar-se en la mateixa situació... Potser no li queda cap més eixida que la dimissió, però em fa l'efecte que aquest no és pas el seu pensament. En realitat, tot plegat em sembla una batalla legal i política que es dirigeix a Madrid, al si del PP i entre el PP i el PSOE. Mentre Esperanza Aguirre mira de transmetre una imatge

va rellevar Gabriel Cañellas i només va governar un any: "El substitut de Camps no pot eixir del seu executiu."

Bodoque recomana al PP de "convocar eleccions que el legitimen, eleccions que guanyaria sense problemes i que exculpen el partit". Amb quin candidat?, se li pregunta, i ell contesta amb un altre interrogant: "Seria impensable Rita com a presidenta una o dues legislatures? L'únic problema, en aquest sentit, són els equilibris interns del PP, perquè el zaplanisme ha patit molt i ara vol venjança i perquè la majoria del PP ja no dóna suport a Camps: ni José Joaquín Ripoll ni Carlos Fabra, ni l'estructura de poder

Vicent Martínez: "Ha de pensar si prefereix apartar-se i salvar el seu partit del fang"

Jordi Muñoz: “Si avança els comicis, es blindava per una temporada”

I com es pot redreçar el rumb? Joan Hernández adverteix que “l’única hipòtesi amb què treballa el president és la d’exhaurir la legislatura, ser novament candidat i, amb sort, repetir a la presidència”. Una jugada que, segons que diu, “presenta problemes, ja que pot resultar imputat de nou i col·locar-se en una situació molt compromesa”. “Acostumat a una trajectòria sempre triomfant i ascendent, li costa d’imaginar que pugui capgirar-se, i això pot generar tensions al PP valencià, cosa que conduiria a una maniobra de Gènova per a substituir-lo”, opina Hernández. “L’altra opció, exhaurir el mandat i presentar un altre candidat, té l’inconvenient que ell ha d’assumir responsabilitats, i no fa aquesta pinta; a més, caldria construir un candidat en dos anys... i pactar-lo entre tots els sectors del PP valencià. Llevat de Vicente Rambla [vice-president primer], que també ha quedat tocat, al Consell no en veig cap de mínimament facturable, i Rita Barberà tampoc no ha fet gaire vida de partit. I qui més hi ha? Alberto Fabra [alcalde de Castelló], igualment allunyat del centre de poder del PP; Vicente Betoret, que és jove i coneix el partit, i pocs més. Potser Gerardo Camps [vice-president segon] i González Pons, però tampoc no compten amb el suport de l’aparell del partit.”

La resta d’hipòtesis tampoc no són cap meravella: “Un avançament electoral i aprofitar el vent de les enquestes no l’eximeix d’una possible imputació futura, o siga que tampoc no guanyaria res. Avançar els comicis i presentar un candidat diferent és molt improbable, implicaria de trobar i llançar un candidat en pocs mesos... I Camps no ho faria si la cosa no fóra insostenible.” Hernández veu un Camps “convenent que no ha fet res de dolent i que farà tant com pugua per adaptar la realitat a aquesta percepció, fins que la realitat li ho permeta”.

La visió dels joves. Jordi Muñoz opina com Joan Hernández –“totes les alternatives tenen pros i contres”–, però, per a ell, el mal menor seria “avançar els

comicis i presentar-se de nou, ja que té la majoria pràcticament assegurada i es blindaria per a una bona temporada; per al partit, en tot cas, no és la millor opció, perquè podria acabar com un intent de tancar en fals la qüestió, que tornaria a emergir passades les eleccions al ritme lent del procediment judicial... Al partit li interessa de presentar una altra persona, segurament una alcaldessa, però la decisió és de Camps i ell la prendrà segons els interessos particulars”.

I què més convé al PP, doncs? Muñoz diu que “depèn de les previsions que facen sobre quin ritme durà el *cas Gürtel*. Hi ha un gran recel a l’avançament electoral, perquè seria la primera vegada que passa al País Valencià i perquè això voldria dir assumir alguna mena de derrota o de feblesa. Com més s’ajornen els comicis, però, més risc hi haurà d’un podriment que afecte més i més gent... A més, unes eleccions ara serien una passejada militar per al PP valencià, però poden estar tan segurs que ho serien d’ací a dos anys? Crec que domina allò que els economistes anomenen *aversió al risc*”. “Si no apareix res de molt gros, Camps no avançarà els comicis, no és la seua manera de fer”, sentència Muñoz, que també remarca el fet, inèdit, que “la política valenciana ocupe televisions que no siguen Canal 9: caldrà copsar-ne els efectes, d’això.”

Vicent Martínez troba que “la marca Camps ha quedat més tocada que no la del PP, que encara és una marca d’èxit al País Valencià; el president hauria de calibrar forces dins i fora de l’organització, però d’alternatives, no n’hi ha cap, més enllà del globus sonda que representa Rita Barberà, i a l’oposició a les Corts el panorama és lamentable. Per tant, Camps ha de pensar si vol continuar passejar-se què passe, o si, en canvi, s’estima més d’apartar-se i salvar el partit del fang. Segons l’objectiu –quedar-se o no– ha de fixar l’estratègia, doncs”.

“Si s’aparta –continua Martínez–, pot salvar la marca PP. Convocaria eleccions, es presentaria Barberà, Gerardo Camps o González Pons i guanyaria temps als rivals per tal de consolidar l’alternativa, però aportant inestabilitat i risc a la maniobra, perquè obrir el meló successor seria un problema, entrarien en joc el factor humà i les aspiracions individuals de cadascú. Paral·lelament, però, les eleccions *purificarien* el PP, hi

Gerard Fullana: “Hauria de convocar eleccions el maig del 2010”

hauria un canvi de cares i de legislatura, i els esquitxats en restarien al marge.” En cas que dimitesca i una altra persona el substituïssa fins el 2011, l’any en què són previstes les eleccions, “tant Camps com el partit quedarien afeblits, per bé que podria consolidar-se un lideratge des de la institució, lideratge que hauria de superar el fet d’haver governat durant la *legislatura Gürtel*. Aquesta és la pitjor eixida tant per a Camps com per al PP”. Si hi haguera avançament electoral i Camps s’hi presentara, “seria un plebiscit sobre ell i disgustaria bona part del PP; seria una reacció *fanfarrona*, però si les xifres ho recomanen, pot ser una temptació i acabar eixint bé”. “La quarta possibilitat, *laissez passer*, és complicada, perquè en un any i mig poden passar moltes coses, sobretot si l’afers s’enfosqueix i hi ha condemnes, encara que no l’afecten: Camps quedaria com un encobridor i reduiria molt la capacitat de maniobra del partit”, diu Vicent Martínez. “La darrera opció, esgotar la legislatura i que el 2011 s’hi presente un altre, implica promoure el nou candidat alhora que governe, tàctica amb què augmentes el risc d’inestabilitat interna i no evites que la teua imatge i la de la institució continuen devaluant-se... No oblidem, amb tot, que el PP parteix d’1.277.000 vots; ni perdent-ne el 20% no quedaria per sota del milió, que és una barbaritat!”

“Què farà Camps –clou Martínez– dependrà de les seues aspiracions de futur i de la seua disciplina. Si he preveure res, crec que intentarà esgotar el mandat –qui dia passa, any empeny– i presentar-se de nou. Una altra cosa és que li ho deixen fer.”

Pepa Ferrer explica que “si fora Camps, no prendria una decisió moralment correcta. Segurament faria cas d’allò que diguera Madrid, que és on el PP –com el PSOE– prenen les decisions, i faria o desferia depenent de què digueren allà... Sobretot pensaria en la importància del País Valencià al conjunt electoral de l’estat espanyol, en la importància d’un bon resultat ací perquè Rajoy arribe a la

Moncloa". Ferrer destaca que "si Camps mou fitxa, farà l'efecte que vol amagar alguna cosa... Si no l'imputen de nou, no es trobarà obligat a fer res més que fins ara. De fet, si jo fora ell, aguantaria fins el 2011 i, amb les eleccions guanyades, faria un relleu al capdavant del Consell, potser per Barberà, un valor segur per al PP". Ferrer, de fet, no descarta un salt de Camps a la política estatal, "sempre que no torne a ser imputat".

Finalment, Gerard Fullana diferencia dos plans: si el *cas Gürtel* va diluint-se o si, per contra, s'intensifica. En el primer cas, "i tenint, com té, les enquestes a favor, Camps hauria de trencar la imatge de líder indecís i convocar eleccions el maig del 2010; ja seria fora de perill al Suprem i al TSJ i podria dedicar-se a fons a recompondre els equilibris de poder interns del PP valencià, tot oferint a les diverses famílies opcions concretes davant una més que probable revalidació de la majoria absoluta. Li seria fàcil, aleshores, perquè tan sols hauria de repetir els marcs conceptuals amb què connecta amb bona part de la societat valenciana, açò és, Zapatero com a culpable de tot i preocupat a atacar els valencians. 'Qui no va amb mi, va contra els valencians', en seria la conclusió".

Si la cosa empitjora, "i tenint en compte que a Gènova la vista és posada en les estatals del 2012, el *cas Gürtel* entrebanca el creixement electoral del PP; per tant, podrien situar González Pons com a candidat i proclamar que 'de corruptes, n'hi ha a tot arreu; nosaltres els tenim al carrer i només ens preocupem de la crisi'. Té prou autoritat Madrid per a imposar el candidat? Potser no, i per això podria impulsar-se una altra opció, ja siga Rafael Blasco [conseller d'Immigració i Ciutadania] o María José Català [alcaldessa de Torrent (Horta)]". Fullana posa èmfasi que "en ambdues tesis, probablement continuaria governant el PP", i troba a faltar "un PSPV-PSOE que presente una proposta innovadora, que genere un marc de valors acceptat pel 50% de l'electorat progressista. Malauradament, Jorge Alarte [el secretari general] entén que aquest denominador comú passa per l'adopció del vocabulari del PP".

El millor aliat de Camps –acorralat pel *cas Gürtel*– potser és l'oposició, doncs. Ironies de la política.

Víctor Maceda

Menys diners a les Balears

Malgrat el nou sistema de finançament, enguany i l'any vinent les illes Balears no rebran tants diners com s'havia anunciat.

El pacte de centre-esquerra no guanya per a ensurts. Quan encara cauen regalims de la crisi darrera al Consell de Mallorca, a l'inestable escenari polític de les Balears hi apareix un nou element d'allunyament entre el PSOE, d'una banda, i el Bloc i UM, d'una altra. Ara es tracta de l'aplicació de la reforma del finançament autonòmic que s'aprova el mes de juliol. Concretament, dels diners que arribaran des de l'estat, enguany i l'any que ve, per aquest concepte.

No tants diners. Quan s'aprova el model, el conseller d'Economia, Carles Manera, i el president, Francesc Antich, asseguraren que les Illes quedarien a la mitjana del finançament i que això voldria dir uns 500 milions d'euros anuals. De moment, mantenen les expectatives a llarg termini. Però allò que s'ha corregit és la progressió fins a arribar a aquella quantitat. Segons que es digué aleshores, el model preveu dos anys de progressió per arribar a la mitjana –els 500 milions. Per tant, durant aquest l'exercici del 2009 i el següent arribarien a les Balears quantitats menors, que es xifraren en uns 350 milions enguany i uns 425 el 2010.

Però la setmana passada es va saber –ho publicà un diari i posteriorment el conseller del ram ho confirmà– que hi havia hagut una errada de càlcul. Segons la conselleria d'Economia, l'origen de la fallada és que havien

pensat que calia extreure les xifres dels percentatges previstos sobre tot el conjunt de partides per les quals arribaran els diners, però resulta que no: s'han d'aplicar únicament sobre als fons de competitivitat. Això significa, ras i curt, que el 70% dels diners que arribaran el 2009 i el 2010 no seran 350 i 425 milions respectivament, sinó bastants menys: uns 210 i 250.

Així i tot, Manera insisteix a dir que el model és bo i que al final s'arribarà, "amb tota seguretat", a la mitjana de 500 milions anuals. Fins i tot el govern confia que, una vegada superada la crisi –i quan una part dels diners arribaran pels percentatges de recaptació tributària a les Illes–, les Balears superin aquesta mitjana.

Però les explicacions del conseller no varen satisfer els partits coalitzats i, encara manco, el PP. A la sessió plenària del Parlament de la setmana passada, s'hi varen esplaiar de gust. Per a Miquel Àngel Llauger, del Bloc, es tracta "d'un fiasco, perquè ara resultarà que estarem molt lluny de les expectatives creades i d'allò mínimament satisfactori". La cosa pitjor, per al representant del Bloc, és que després de la retallada per l'errada de càlcul "tota la resta queda envoltada de moltes incògnites i incerteses"; es referia a la quantia de diners que arribarà a les Balears finalment, quan s'hagi desplegat del tot el nou model de finançament, l'any 2011.

Fou més contundent el diputat d'UM, Josep Melià, per a qui si es confirmen les xifres avançades "serem davant un escàndol enorme, perquè per aquests dos anys l'estat únicament ens donarà la meitat d'allò que havia promès". D'aquí ve que el representant nacionalista consideri que "som un altre pic davant d'un incompliment del president Zapatero" que "ens condueix a pensar que tot [el finançament que finalment arribi a les Illes] resta sotmès a tal quantitat d'elements complexos i de càlculs que no podem saber del cert què arribarà finalment".